

БИОГРАФИЈА ДР МИЛЕНКА ХАЦИЋА, НАРОДНОГ ХЕРОЈА И ЛЕКАРА

Јасмина Радовановић
Медицинска школа „др Миленко Хаџић“, Ниш

Сажетак

Др Миленко Хаџић¹ је рођен 12.12.1902. године у селу Мало Крчмаре код Крагујевца, срез Лепенички, у сиромашној сеоској породици. Основно образовање је стекао у Првој Крагујевачкој гимназији у којој је матурирао 1923. године. Студије медицине почео је у Загребу, затим прелази на Медицински факултет у Љубљани, а потом на Медицински факултет у Београду који завршава 1929. године.

Непосредно пре избијања Другог светског рата, долази у Сврљиг где је отворио приватну ординацију. Уз своју лекарску ординацију опремио је и малу лабораторију, у којој је вршио потребне анализе и медицинска испитивања и бавио се правим научним истраживањима. Као лекар био је веома стручан, савестан, пожртвован, испољавајући велику љубав према свом хуманом позиву и људима који су му се обраћали за помоћ.

У периоду између два светска рата у сврљишком срезу је највећи део становништва био веома сиромашан, па су харале епидемије а смртност се стално повећавала, нарочито међу децом и омладином. Лекари су били ретки. Доктор Миленко Хаџић је при постављању дијагнозе користио микроскоп и техничка медицинска средства помоћу којих је вршио неопходне анализе. Стога је постигао значајне резултате у правилном дијагностиковању болести и успешном лечењу. Посебно треба истаћи веома успешно лечење запаљења мозга код мале деце у времену када антибиотици и других лекова није било. У околини Сврљига је пронашао и успешно излечио једног лепрозног болесника, кога су други лекари безуспешно лечили постављајући нетачне дијагнозе. Кратко је радио у Куршумлији где је открио случајеве тровања оловом којим је био „калајисан“ казан за печење ракије.

¹ Усмено изложено на Другом научном скупу „800 година српске медицине“, манастир Св. Прохор Пчињски, 9. до 12. јуна 2011. године. Грешком није штампано у Пчињском зборнику.

Пратио је развој медицине у свету, учествујући на Томаркиновим конгресима за високу медицинску културу у Брислу и Алжиру уочи другог светског рата. На конгресу у Алжиру је био једини лекар из Југославије. Његови радови, објављени у Српском лекарском друштву, високо је оценио познати научник и професор Медицинског факултета др Коста Тодоровић. Он је високо ценио др Миленка Хаџића као изузетног лекара практичара, стручњака и научника. На стручном састанку Српског лекарског друштва је представио свој рад „Прилог лечењу трбушног тифуса салварзаном“. Посебну бригу и пожртвованост испољавао је у лечењу деце сиромашних радника и сељака која су боловала од срдоболе, дифтерије, шарлаха и других заразних болести.

У сврљишком срезу се истицао као снажна политичка личност. Био је посланички кандидат 1935. и 1938. године опозиционе Земљорадничке странке. Постао је 1941. године, један од руководиоца НОР-а који је радио на формирању сврљишког партизанског одреда. У овом одреду је био и лекар и борац.

Децембра 12. 1941. на дан рођења, јаке немачке, недићевске и четничке снаге су опколиле Сврљишки партизански одред код села Кренте, где је у покушају пробијања обруча погинуо начелник одреда др Миленко Хаџић.

Др Миленко Хаџић, лекар и борац за слободу, члан КПЈ, уживао је велики углед у народу као изврстан лекар, неустрашиви борац за људска права и слободу, у сврљишком срезу. Његово име носи Медицинска школа у Нишу, апотека и кућа у којој је имао ординацију се налазе у улици која носи његово име у Сврљигу, станица на прузи Ниш–Прахово (Хаџићево) а до недавно је име носио и Дом здравља у Сврљигу.

Кључне речи: Др Миленко Хаџић, истраживач, практичар, народни херој.

Биографија др Миленка Хаџића

Године 2011. обележава се седамдесетогодишњица почетка Другог светског рата, осамсто година медицине у Срба и шездесет пет година постојања Медицинске школе „Др Миленко Хаџић“ у Нишу. Поводом ових догађаја који су променили свет на материјалном, моралном и духовном нивоу, јубилеј Медицинске школе је најбоља прилика да се обрати пажња на живот, рад и дело др Миленка Хаџића.

Др Миленко Хаџић је рођен 12.12.1902. године у селу Мало Крчмаре (у неким биографским записима стоји Велико Крчмаре) код Крагујевца, срез Лепенички у веома сиромашној сеоској породици. Породица Јеротија и Милене Хаџић поседовала је 45 ари земље а имала шесторо деце, пет синова и једну кћер. У то време, на прелазу између два века, када је привреда у Србији била неразвијена, а земљорадња посебно заостала, допунски рад за сеоску сиротињу се није могао нигде наћи, осим

повремено код малобројних имућних сељака. Највећи број сељака је, после распада сеоских задруга, остао са мало земље коју су сами обрађивали и тако једва прехрањивали своје породице.

Једна од таквих породица била је и Хаџићева. У оваквим материјалним условима мада нису могли ни да се прехране, а свесни да њиховој деци нема опстанка у селу, одлучили су да им омогуће школовање. Хаџићев отац је служио по кућама, а мајка копала за надницу. Тако су исколовали своју децу. Сва деца су завршила основну школу у родном селу, а браћа Јован, Милорад, Миленко и Милоје су наставили школовање у Првој Крагујевачкој гимназији.

Миленко је до шестог разреда гимназије ишао бос у школу. То му није сметало да буде најбољи ђак у одељењу. У то време је за стан и храну заједно са својим братом послуживао код богатог Цинцара Ламбре. После школе је морао да риба, пере судове, послује као слуга по кући и дворишту. Ноћ је била једино време које му је преостајало за учење. А ноћу му није дозвољавао газда Цинцар да учи јер је горео „електрику“. Ово потврђује и прича Миленковог професора Стеве Јаковљевића: „Сећам се Миленка из другог разреда гимназије. Пролазио сам једне ноћи поред куће Цинцара Ламбре у којој је послуживао Миленко. Видео сам га како спава под сијалицом, наслоњен на бандеру са књигом која је испала поред ногу. Пробудио сам га и питао зашто не спава у кући. Одговорио је да чека госпођице, газдине ћерке, које су отишле у парк у шетњу да им послужи вечеру. То време користи да учи јер му унутра не дају да ‘гори сијалицу и троши струју’“ [1].

Даница Петровић, директор гимназије у пензији из Крагујевца, која је у четвртом разреду била Миленков разредни старешина прича: „Био је најбољи ђак у разреду. Служио је за пример осталим ђацима и за прекор слабих ђака, налицканих синова богаташа. Умео је све да задиви својим знањем.“ [1]

У седмом и осмом разреду је издржавао брата и себе спремајући слабије ђаке. Напустио је породицу Цинцара, изнајмио собичак у сиротињској кући на периферији града, у коме је становао са својим млађим братом. Поред тешких услова живота и рада, Миленко Хаџић је био свестран и испољавао интелектуалне амбиције натпросечне ширине. Његов смисао за глуму му је омогућио да, са гимназијском позоришном трупом обиђе околину где су приређивали представе. Такође се бавио литерарним радом, објављујући у литерарној дружини гимназије радове под псеудонимом „Раде“ и „Пастир“. Гајио је и велику љубав према сликарству и био је одличан цртач. Матурирао је 1923. године. Потом је отишао у Загреб, где је његов старији брат студирао медицину, с намером да се упише на Уметничку академију у којој је ректор био познати вајар Иван Мештровић. Како са собом није понео раније радове, морао је да полаже пријемни испит за који се плаћала такса од 300 динара. Миленко није имао толики новац, одустао је од академије и уписао је

чисту филозофију на Филозофском факултету у Загребу. Два семестра је слушао предавања професора Базале на овом факултету.

Услед веома тешких услова живота, студирања и рада, оскудне исхране, његово здравље је попустило. Оболео је од туберкулозе. По наговору старијег брата, напустио је филозофију и уписао Медицински факултет у Загребу. Сматрао је да ће као студент, касније као лекар, моћи да поведе више рачуна о свом здрављу. Такође, као приватни лекар, моћи ће да самостално ради и живи, јер као млад човек напредних идеја, није могао да рачуна на државну службу.

У току студирања у Загребу је имао честе сукобе са студентима „франковцима“, присталицама антисрпске идеологије Анта Старчевића. Због учешћа у студентским демонстрацијама, универзитетске власти су Миленка искључиле са Универзитета у Загребу. Миленко прелази на Медицински факултет Универзитета у Љубљани, где остаје годину дана, а потом прелази на Медицински факултет у Београду.

На Универзитету у Београду, Миленко се повезује са напредним студентима који су, под руководством Комунистичке партије и СКОЈ-а, учествовали у разним акцијама. Сарађивао је са Војиславом Стојановићем – напредним студентом медицине, касније познатим и главним хирургом ЈНА и професором Медицинског факултета у Београду, др Пантићем, професором Симом Милошевићем и другима.

Катедра социјалне медицине у Београду је организовала хигијенско епидемиолошка истраживања на терену Србије. Студенти последњих година студија медицине су свој практичан рад одрађивали обилазећи села по Србији. Тако су регистровани хигијенске прилике и обављали клиничке прегледе и лечења болесника под контролом среских лекара. Браћа Миленко и Милорад Хаџић су две године узастопно долазили у сврљишки крај и ту, веома савесно и успешно обављали практични део своје наставе на терену. Познато је да су Миленко и Милорад обишли највећи број сврљишких села [4]. Медицински факултет је завршио 1929. године, а потом је отишао на одслужење војног рока.

Антимилитаристички оријентисан, Миленко Хаџић није желео да полаже испит за резервног официра због чега је пребачен као лекар чете у Нови Пазар. По одслужењу војног рока, поднео је молбу да буде примљен у државну лекарску службу. Његова молба ја одбијена уз образложење да је „непожељан елемент“ [4].

Доктор Миленко Хаџић је 1929. године започео приватну праксу у Сврљигу. Са супругом Радинком такође лекаром, настанио се у кући сврљишког трговца Војислава Николића, где је у приземљу отворио лекарску ординацију. У Сврљигу је радио све до рата 1941. године са прекидом од годину дана, коју је провео као лекар у Куршумлији.

Живот др Миленка Хаџића у Сврљигу био је веома динамичан. Осим рада у лекарској ординацији, био је и политички веома активан. Као близак сарадник КПЈ извршавао је одређене партијске задатке. У

периоду од 1935. до 1941. године био је члан Земљорадничке странке. Земљорадничка и Демократска странка су већ 1935. године деловале као Удружена опозиција. На „петوماјским изборима“ прваци су били др Миленко Хаџић испред Земљорадничке и Стеван Тодоровић испред Демократске странке, иначе дотадашњи председник Општине Сврљиг. Тада је Сврљишки срез са својих 8.372 уписана бирача имао право на једног посланика. У предизборној кампањи др Миленку су помагали и његова супруга Радинка, млађи брат Милоје („Шуле“) – студент и сестра Наталија.

У току кампање 1935. и 1938. године др Миленко Хаџић се истицао својим опозиционим ставовима и борбеношћу против владајућег режима. Припадници режима завели су тортуру над свим многобројним противницима, ограничавајући слободу збора, договора и иступања у јавности и штампи. Тако су забрањивана и онако малобројна јавна гласила грађанских странака окупљених у страначком блоку Удружене опозиције. И поред полицијског терора, политичких подметања и фалсификата, које је режим спроводио током кампање и на сам дан избора, истина о опредељењу великог броја бирача за опозицију се није могла сакрити. Приврженост народу и љубав према лекарском позиву су му, на изборима 1938. године на листи Удружене опозиције помогли да добије гласове 1.982 бирача, од којих је 1.365 гласова припало лично њему као посланичком кандидату, што је било само 100 гласова мање од броја гласова које је освојио владин кандидат [2].

У периоду између 1935. и 1938. године, у његовој ординацији су тајно одржавани састанци активиста нишког Окружног комитета КПЈ. Др Миленко Хаџић је партијски материјал делио пружним радницима и железничарима, као и људима у сврљишком срезу који су имали напредне идеје о борби против насиља, корупције, експлоатације и обесправљености радних људи и опасности од нарастајућег фашизма.

У предизборној кампањи 1938. године је радио и као лекар у железничкој амбуланти у Сврљигу. Уживао је велики углед поштованог, веома стручног лекара спремног да помогне сваком пацијенту и у сваком тренутку. Политичка оријентација др Миленка Хаџића и јавни наступи су утицали на Управу железничког болесничког фонда да га отпусти из државне службе. Због тога су железничари, пружни радници и чиновници оштро протествовали, захтевајући да се повуче та одлука, уз претњу бојкота новопостављеног лекара. Тако је др Миленко Хаџић враћен на радно место у железничкој амбуланти.

Непосредно пред Други светски рат, постао је један од организатора Народног фронта у сврљишком крају. Све време свог живота и рада у сврљишком срезу је политички деловао на велики број људи са којима је долазио у сусрет у својој ординацији, које је лечио по селима и у многим другим приликама. Окупљао је око себе младе људе, сељаке, раднике преносећи им нове идеје о начину борбе против реакционарног режима,

о узроцима немаштине и њиховог лошег живота. У мају 1939. године су опанчарски радници у Сврљигу ступили у штрајк, тражећи повећање надница и смањење радног времена. Др Миленко Хаџић је стао на страну штрајкача пружајући им материјалну, моралну и саветодавну подршку. Штрајк је трајао неколико месеци, а упорни штрајкачи су на крају успели да натерају послодавце да прихвате њихове захтеве.

После слома Краљевине Југославије (априла 1941. године), др Миленко Хаџић почиње припрему за подизање народног устанка у сврљишком крају. С комунистима је организовао и лично спроводио акције сакупљања оружја и друге војне опреме за партизанске јединице. Озренски партизански одред је формиран 2. августа 1941. године у коме су борци били из сокобањског, ражањског, алексиначког, моравског, нишког и сврљишког среза. Др Миленко Хаџић је био један од првих чланова овог одреда у коме се прославио и као борац – начелник штаба и као лекар. Убрзо је део одреда кога су чинили чланови из сврљишког среза нарастао на 30 људи, тако да је 10. августа формиран Сврљишки партизански одред [3].

Др Миленко Хаџић, је дању радио као лекар у својој ординацији у Сврљигу, а ноћу одлазио у одред, радио у штабу, обилазио борце, држао предавања о чувању здравља у ратним условима, прегледао рањене, болесне и изнемогле. Из Сврљига и Ниша, преко својих веза са апотекама, набављао је лекове, санитарски материјал и обучавао борце у њиховој употреби. Неке борце је научио основним знањима из прве помоћи и распоредио их за болничаре по четима. Сваки погодан тренутак у ординацији користио је за окупљање људи сврљишког краја и слао их у одред или партизанске десетине по селима. Многи људи са села су виђали др Миленка Хаџића ноћу у борбеним акцијама одреда. Како је био омиљен, веома цењен и поштован као човек и лекар међу сељацима, то је тајна о његовом учешћу у ратним акцијама била строго чувана. Новац који је зарађивао дању у ординацији предавао је штабу одреда за ратне потребе. После извесног времена, када му је запретила велика опасност од хапшења, покупио је лекарске инструменте и санитарску опрему и сасвим прешао у одред.

Др Миленко Хаџић је, поред веома бурног политичког живота, водио и веома успешно приватну ординацију. Као лекар био је веома савестан, предузимљив, пожртвован. Испољавао је велику љубав према свом позиву и према људима који су му се обраћали за помоћ. У периоду његовог живота и рада у Сврљигу, у другој половини тридесетих година пре Другог светског рата, тешко се живело нарочито по селима и мањим градовима. Владала је привредна криза, велики број људи је био без посла. Осиромашена села, неплодна земља, сушне године погубно су утицале на ионако сиромашно становништво. У таквим животним условима на сеоску и градску сиротињу насртале су разне епидемије, болести тако да се смртност повећавала, нарочито међу децом и омладином.

У тим веома тешким друштвеним приликама, млади лекар Миленко Хаџић почео је своју мисију. Начин лечења и приступ болесницима какав је др Хаџић имао, и јесте мисија у правом смислу те речи. Растући и пробијајући се кроз живот у беди и сиротињи, од босоног дечака из шумадијског села до дипломе Медицинског факултета, изградио се у високо хуману и моралну личност. Због тога је у народу Сврљишког среза стекао поверење, високо уважавање, поштовање и љубав. Сеоску сиротињу, сиромашне железничаре, пружне раднике, којих је било много, лечио је бесплатно. Често је болесницима давао новац за куповину лекова и возне карте ако нису из Сврљига. Вест о односу др Миленка Хаџића према болесницима се брзо проширила кроз срез, па су сиромашни позајмљивали новац од њега и за друге потребе, а потом враћали. У сврљишком срезу, као и селима између Ниша и Зајечара, не постоји домаћин који није познавао др Миленка Хаџића, нити куће у којој неког није лечио.

У приватној ординацији опремио је лабораторију у којој је вршио неопходне анализе. Поседовао је микроскоп и друге инструменте неопходне за постављање тачне дијагнозе. Резултати оваквог стручног рада су били значајни за то време. Успешно је лечио малу децу од запаљења мозга, што је била велика реткост јер није било антибиотика нити других сада познатих лекова.

Његова савесност и стручност причају се као легенде. У периоду владавине Милана Стојадиновића (1935–1938) као председника владе, срески начелник у Сврљигу је уредбом, свим државним чиновницима, учитељима и поповима у срезу, забранио лечење код др Миленка Хаџића, јер је припадник Удружене опозиције. Међутим, сам срески начелник је ноћу, тајно доводио своју децу и чланове породице истом др Миленку Хаџићу ради прегледа и лечења. Наиме, и поред његовог настојања да сакрије од света ову чињеницу, неки утицајни Сврљижани су ово сазнали и упитали начелника зашто своје чланове породице лечи код др Хаџића а свим осталима је то забранио. Доведен у веома незгодан положај, срески начелник је одговорио: „Не слажем са политичким схватањима и ставовима др Миленка Хаџића, али га веома ценим и имам највише поверења у њега као лекара“.

Др Миленко Хаџић је своју хуманост и стручност доказао у великом броју примера. У околини Сврљига је пронашао и излечио лепрозног болесника, кога су други лекари лечили годинама под погрешном дијагнозом. Годину дана је радио као лекар у Куршумлији. У тој општини је открио тровање становника оловом, којим је био „калајисан“ казан за печење ракије, због чега је било неколико смртних случајева. Надлежни државни лекар, зет тадашњег истакнутог политичара владе, поставио је дијагнозу „трбушног тифуса“. Али је др Хаџић открио да је реч о тровању оловом. Државни лекар је преко режима покушао да одбрани свој став и постављену дијагнозу, а др Хаџић је био принуђен преко новина да води

полемику о овом случају названом „казан смрти“. Његова борба за научну и политичку истину била је доследна, упорна, непопустљива и истрајна без обзира на цену и последице које је трпео он лично или чланови његове породице.

Још из студентских дана, а нарочито по отварању приватне праксе у Сврљигу, др Миленко Хаџић је стално пратио литературу о развоју савремене медицине, нова научна открића из ове области, нове методе дијагностике и начине лечење. Пошто је имао солидно опремљену лабораторију, вршио је потребне медицинске анализе и испитивања и бавио се научним истраживањима.

Пратио је и развој медицине у свету. Био је учесник на Томаркиновом конгресу за високу медицинску културу одржаном у Алжиру пред Други светски рат. На конгресу у Алжиру је био једини лекар из Југославије. На овом конгресу је од организатора добио задатак да обради тему „Проблем туберкулозе у Југославији“. Рад је требало да презентује на следећем конгресу у Брислу у Швајцарској. Рат и смрт 1941. године су га у томе спречили. Његове радове је високо оценио познати научник и професор Медицинског факултета др Коста Тодоровић, због чега је изузетно ценио др Миленка Хаџића као лекара практичара, стручњака и научника. На стручним састанцима Српског лекарског друштва је одржао неколико предавања која су штампана као стручно научни радови: „Случај губавца у околини Сврљига“ и „Тровање оловом из казана за печење ракије у Топлици“. Први је обрадио у Краљевини Југославији начин лечења трбушног тифуса и представио свој рад „Прилог лечењу трбушног тифуса салварзаном“. За овај стручни рад је добио признање Медицинског факултета у Београду. У београдским медицинским круговима сматран је за једног од најспособнијих лекара у источној, а можда и ужој Србији [1].

О високој етици лекара и човека др Миленка Хаџића говори чињеница да је после напорног рада у ординацији, не осврћући се на умор, без позива својих пацијената одлазио у кућне посете у Сврљигу и околним селима. Др Миленко Хаџић је 1939. године поседовао један од четири аутомобила колико их је било у Сврљигу. Обилазак пацијената аутомобилом или често пешице било је за њега посебно задовољство. Запремина бензина коју је, као лекар и власник аутомобила могао да троши у току године била је 500 литара [2]. С обзиром на лош квалитет путева у сврљишком срезу, доктор је често пешице обилазио тешко оболеле пацијенте, а и ноћу по лошем времену. Посебну бригу и напоре је испољавао у лечењу деце радника и сељака. Сиromaштво, низак ниво хигијене, слаба исхрана становништва утицали су на велику смртност људи од срдоболе, дифтерије, шарлаха и других заразних болести. За др Миленка Хаџића, због ванредне бриге за здравље и излечење болесне деце, се говорило да „умире за децу“. О његовој пожртвованости и племенитости као лекара и човека, дуго су се после Другог светског рата, преносиле приче старијих људи синовима и унуцима и тако очувала успомена на велико срце др Миленка Хаџића.

Био је непосредан, срдчан, приступачан у опхођењу са људима, присан са свима који су му се обраћали за помоћ, без обзира на друштвени статус, материјално стање и образовање. Дружио се са физичким радницима, железничарима, земљорадницима и другим сврљижанима са ставовима блиских његовим. Ишао је са њима на купање на Сврљишки Тимок, делио радости и туге и помагао им у свему.

Ступањем у одред, др Миленко Хаџић који је добио партизанско име Јова. Одмах је ставио свој аутомобил на располагање и постао учесник свих борбених акција: онеспособљавање рудника угља у Подвису код Књажевца средином октобра 1941. када је заплењено оружје, експлозив, храна, одећа и обућа; уништавање четничке јединице и општинске архиве код Сићева; борба са одредом Српске државне страже у селу Јошаница у сокобањском срезу као и друге ситније акције.

Почетком децембра 1941. године Нишавска чета Сврљишког партизанског одреда повукла се према Сувој планини и Запаљу, а Сврљишки и Књажевачко-бољевачки партизански одред остали су на Сврљишким планинама у рејону Зеленог врха. Непријатељске снаге су се густо концентрисале у овој области југиоисточне Србије са циљем уништења снага НОР-а. Дана 11. децембра 1941. године борци Сврљишког и Књажевачко-бољевачког партизанског одреда су се налазили у селу Кренти у планинском пределу између Сврљига и Књажевца. У вечерњим часовима је у згради основне школе одржан збор народа и културно – забавна приредба до дубоко у ноћ. Сутрадан је, у току вежбе узбуне, стража обавестила команданта Душана Тривунца да из правца Књажевца долази непријатељка формација са око 150 четника и 40 Немаца [3]. Убрзо потом је дошло до жестоке борбе између њих. Како су партизани били опкољени и бројчано слабији претпели су пораз. У акцији пробоја непријатељског обруча око сеоског гробља, десетина коју је предводио др Миленко Хаџић, пало је девет бораца, а међу њима и др Миленко Хаџић. У тренутку погибије др Хаџић је био начелник штаба Сврљишког партизанског одреда. Тога дана је погинуло десетак бораца од којих су неки касније проглашени народним херојима. Партизани и народ су жалили за погинулим борцима, а посебно за др Миленком Хаџићем. „Борба код Кренте“ је песма посвећена овој бици коју је испевао један од учесника професор Душан Тасковић. Мртва тела погинулих бораца је непријатељ изложио на тргу у Сврљигу да би засташио народ. Народ није желео да идентификује тело др Миленка Хаџића јер је непријатељ наредио да баш оно буде обешено на тргу. Срески начелник који је тек пристигао у град није познавао др Миленка Хаџића и наредио је да се погинули сахране на сврљишком гробљу. На сврљишком гробљу је подигнута гробница др Миленку Хаџићу, а на месту погибије у Кренти подигнут је споменик палим борцима Сврљишког партизанског одреда [3].

Народ сврљишког краја и данас чува успомену о доброти, племенитости, човечности, хуманости и храбрости др Миленка Хаџића – Јове.

Дана 27. новембра 1951. године је Указом Президијума Народне Скупштине ФНРЈ проглашен за народног хероја.

У Сврљигу, у кругу Дома здравља који је до недавно носио његово име, је подигнута спомен-биста др Миленко Хаџићу. На кући у Сврљигу, у којој је становао и радио постављена је спомен-плоча. Његово име носе апотека у Сврљигу, улица у којој се налазе ове установе и кућа са ординацијом, железничка станица на прузи Ниш-Прахово (Хаџићево), ловачко друштво из Сврљига и Медицинска школа у Нишу.

Литература

1. Марковић М. Биографија народног хероја др Миленка Хаџића, Зајечар, 1977.
2. Петровић С. Успон Сврљига између два рата 1919-1941, Сврљиг, 2006.
3. Мирчетић Д, Костић В. Сврљишки-Нишавски партизански одред, Градина, Ниш, 1978.
4. Јевтић Ж. Године и путеви народног доктора, Народне новине, 17. и 18. децембар 1983. године, Ниш.